

Arrest

nr. 249 057 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 15 juli 2013 België te zijn binnengekomen en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 7 mei 2015 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 2 december 2015 met nummer 157 575 beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij vonnis van 9 februari 2017 erkent de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk verzoeker als staatloze.

1.3. Bij schrijven van 29 maart 2017 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 22 juni 2017 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris dat dit verzoek onontvankelijk is. Bij arrest van 28 september 2017 met nummer 192 662 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 20 oktober 2017 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 23 januari 2018 beslist de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek. Bij arrest van 18 april 2018 met nummer 202 668 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.5. Verzoeker dient op 6 juni 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 8 november 2018 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet-ontvankelijk. Bij arrest van 30 oktober 2019 met nummer 228 272 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6. Op 23 december 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [A.S.]

voornaam : [M.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Statenloos

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/11/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 30/10/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend..

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15/07/2013; 20/10/2017; 06/06/2018; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"Pour la Cour; compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

2. Verzoeker heeft te kampen met ernstige medische en psychologische problemen. Zoals blijkt uit de medische en psychologische attesten die verzoeker reeds heeft voorgelegd bij verwerende partij lijdt verzoeker aan ernstige PTSS-klachten.

Doordat verzoeker ernstig ziek is, dient er gekeken te worden naar de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de verwijdering van ernstig zieke personen. Relevant hier bij is het arrest van 13 december 2016. Paposhvili t. België (GK), nr 41738/10, par. 183).

Het EHRM heeft verhelderd in het Grote Kamer arrest van Paposhvili t. België dat onder uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, maar dat ook ernstig zieke personen bij wie er ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot

gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland dienen begrepen te worden.

Wat betreft het vereiste onderzoek onder artikel 3 EVRM dient volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheids-toestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land. Het risico op een schending van artikel 3 EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de reisafstand tot de benodigde zorgen bij dit toegankelijkheidsonderzoek in rekening te nemen (par 190).

Verzoeker wenst in ondergeschikte orde nog het volgende op te merken.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien zij wordt teruggestuurd haar land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

Overigens verduidelijkt de bestreden beslissing niet naar waar verzoeker geacht wordt terug te keren. Verzoeker is staatloos en geboren in Koeweit City. Zijn asielaanvraag werd ten opzichte van Libanon onderzocht.

Verwerende partij wordt verwacht verzoekers privéleven dat in de voorbije zeven jaar werd opgebouwd in acht te nemen en zijn individuele omstandigheden. Verwerende partij was ervan op de hoogte dat verzoeker erkend werd als staatloze, doch heeft hier geen enkele motivering over opgenomen.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (zie arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012 blijkt nochtans erg duidelijk dat er dient nagegaan worden of de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben.

Om beter te begrijpen wat dit betekent en welk onderzoek precies gevoerd dient te worden moet er gekeken worden naar het UNHCR Handbook on Protection of Stateless Persons van 30 juni 2014 (stuk 2). De positie van UNHCR is dat de mogelijkheid van terugkeer naar een derde land een grond kan zijn om geen verblijfsrecht toe te kennen aan een staatloze, in zoverre die staatloze de mogelijkheid heeft om te leven in veiligheid en waardigheid, conform het voorwerp en doel van de Conventie van 1954. Die uitzondering is enkel van toepassing, stelt UNHCR, op personen die de status van permanent verblijf in dat derde land genieten, in zoverre dit gepaard gaat met het volledige gamma aan burgerlijke, economische, sociale en culturele rechten, en waar er een redelijk vooruitzicht is op het verkrijgen van nationaliteit van die Staat. (§157 van het Handboek: "As for an individual's ability to return to a country of previous habitual residence, this must be accompanied by the opportunity to live a life of security and dignity in conformity with the object and purpose of the 1954 Convention. Thus, this exception only applies to those individuals who already enjoy the status of permanent residence in another country, or would be granted it upon arrival, where this is accompanied by a full range of civil, economic, social and cultural rights, and where there is a reasonable prospect of obtaining nationality of that State.")

Libanese nationaliteit verwerven voor Palestijnse staatlozen is uitgesloten, per verdrag, en Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven niet in waardigheid en veiligheid, maar worden uitgesloten van talloze jobs, van eigendom, en van politieke functies. Ze zijn tweederangsburgers zonder perspectief op verbetering.

"Zo kunnen Palestijnen sinds 2001 geen eigendom meer verwerven en kan eigendom verkregen voor 2001 niet meer overgeërfd worden³³. Ook wordt het principe van wederkerigheid gehanteerd. Dit betekent dat de Libanese staat personen met de nationaliteit van een andere staat gelijk behandelt als haar eigen onderdanen, op voorwaarde dat die staat Libanese staatsburgers ook gelijk behandelt. Aangezien de Palestijnse staat niet erkend wordt, worden Palestijnse vluchtelingen niet gelijk behandeld. Het gevolg hiervan is bijvoorbeeld dat Palestijnen geen recht op sociale zekerheid hebben, ook al dragen zij hiertoe bij via hun werk. Daardoor zijn hun ziekenhuis- en behandelingskosten niet

gedekt door de sociale zekerheid en hebben zij dus de facto geen toegang tot de Libanese medische sector. Verder is ook hun toegang tot de arbeidsmarkt sterk beperkt. Zo zijn er verschillende decreten uitgevaardigd die Palestijnen verbieden een groot aantal beroepen uit te oefenen. De toegang tot openstaande beroepen wordt bovendien bemoeilijkt door het opleggen van extra voorwaarden, zoals het bekomen van een arbeidsvergunning, die zelden wordt toegekend aan Palestijnen. Ook rechten verbonden aan arbeid worden sterk beperkt door het principe van wederkerigheid³⁴. De beschikbare jobs voor Palestijnen zijn meestal zwaar, onzeker en ontoereikend voor hen om uit de armoede te raken³⁵. Verder hebben Palestijnen, als buitenlanders, geen toegang tot publieke scholen³⁶. Zij hebben ook geen recht op vrije meningsuiting, geen recht van vereniging en geen stemrecht." (stuk 3, M. Claes, T. Vreemd, 2014, nr. 1, "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure, 64)

"7/7 general, no Palestinian, or a foreigner, is entitled to Lebanese nationality.[...] Lebanese nationality can only be derived from one's father. Women can only transfer nationality to a child if he or she is born out of wedlock and recognized by the Lebanese state while still a minor.[...] Therefore, children born to a Palestinian, i.e. state-less, father are not eligible for the Lebanese citizenship." (stuk 4, UK Home Office, Country Policy and Information Note, Lebanon: Palestinians, juni 2018, p.22)

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, het Bestuur op 19.12.2019, na kennis genomen te hebben van verzoekers medische gezondheidstoestand, informatie gevraagd heeft aan de arts-adviseur inzake een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekers medische situatie werd vervolgens door de arts-adviseur onderzocht waarna op 20.12.2019 volgend medisch advies werd opgesteld:

1. Medische Stukken (...)

Uit de voorgelegde stukken weerhoud ik dat het gaat om een 49-jarige man die in 2014 gediagnosticeerd werd met een obstructief slaapapnoe syndroom waarvoor hij sindsdien 's nachts behandeld wordt met continue positieve drukbeademing (CPAP: Continuous Positive Airway Pressure). In 2014⁷ zou er ook de diagnose gesteld geweest zijn van een posttraumatisch stress-syndroom (PTSS). Hiervan wordt geen verslag voorgelegd.

Er werd geen medicamenteuze behandeling ingesteld, enkel tweewekelijkse gesprekstherapie bij een psycholoog.

2. Mogelijkheid tot reizen: JA

Uit het voorgelegde medische dossier blijkt geen tijdelijke onmogelijkheid om te reizen, noch een medische contra-indicatie om te reizen.

3. A) Medische behandeling onontbeerlijk: NEEN, maar wel aangewezen

B) Medische behandeling beschikbaar in het land van herkomst/terugname: JA

- Aanvraag Medcoi van 03/09/2019 met het unieke referentienummer BMA 12747

- Aanvraag Medcoi van 28/08/2019 met het unieke referentienummer BMA 12714

Uit bovenstaande bronnen blijkt dat de opvolging en behandeling bij een longspecialist en een psychiater beschikbaar zijn in Libanon.

Een CPAP-toestel is beschikbaar, evenals verschillende vormen van gesprekstherapie om een PTSS (=PTSD: Post Traumatic Stress Disorder) te behandelen.

De belangrijkste behandeling van een PTSD bestaat uit het praten over de mogelijks traumatische ervaring, bij voorkeur met mensen die hetzelfde meegemaakt hebben. Daarom is PTSD beter te behandelen in het land van herkomst, waar de taalbarrière niet bestaat en waar het medisch personeel ervaring heeft met de traumatiserende context waar het over gaat."

Verder blijkt uit het administratief dossier dat alvorens bestreden beslissing genomen werd, er een belangenafweging conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd gemaakt.

De synthesenota d.d. 23.12.2019 in het administratief dossier luidt als volgt:

"(...)

☐ Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen kinderen in België of in een ander Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

☐ Gezins- en familieleden: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

☐ Gezondheidstoestand: In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 20/12/2019 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 19/12/2019 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijk) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in die negatief afgesloten werd.”

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemaakt, noch dat zijn medische toestand werd veronachtzaamd.

Waar verzoeker melding maakt van zijn problemen als Palestijnse staatloze in Libanon, blijkt uit zowel uit de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de CGVS aangaande verzoekers derde verzoek om internationale bescherming, als uit het arrest van de Raad met nr. 228.272 inzake het beroep ingesteld tegen die beslissing dat:

“Bij arrest nr. 157 575 van 2 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

(...)

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 23 november 2018, dewelke bij de verweernota werd gevoegd, blijkt inderdaad dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter uit diezelfde informatie blijkt tevens dat UNRWA’s deficit ondertussen gereduceerd is naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve

nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker betoogt weliswaar dat niet blijkt dat UNRWA door dit gapende tekort van 64 miljoen dollar (nu 21 miljoen dollar) nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is te vervullen, doch hij brengt zelf evenwel geen concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de beloofde fondsen niet effectief werden vrijgemaakt, noch dat UNRWA daadwerkelijk verhinderd wordt om bijstand te leveren aan UNRWA-Palestijnen in Libanon. Daar waar verzoeker nog aanvoert dat het niet duidelijk is hoe UNRWA gefinancierd zal blijven na 2018, repliceert verweerder in de verweernota terecht dat verzoeker er aan voorbijgaat dat het CGVS en ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun oordeel in de eerste plaats steeds moeten steunen op de feitelijke en actuele situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik van hun beslissing.

(...)

De Raad erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen te Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker dient aldus concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming hebben zowel de commissaris-generaal als de Raad echter reeds geoordeeld dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is: ““(…) U hebt school gelopen en bent gediplomeerd. U had van 1993 tot uw vertrek in 2013 een eigen elektronicazaak in Nahr-el-Bared en had daarnaast nog een aantal bijkomende jobs. Dankzij het geheel van uw professionele activiteiten slaagde u er naar eigen zeggen op voldoende wijze in in uw levensonderhoud te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat, indien u geen problemen had gehad, u bij terugkeer naar Libanon gewoon de draad van uw professionele activiteiten weer zou kunnen opnemen; hierboven is echter reeds gebleken dat er aan uw problemen geen geloof kon worden gehecht. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u over een eigen huurappartement beschikte en dat u de huur dankzij uw professionele activiteiten kon betalen. Uw in Libanon achtergebleven familie woont nog steeds in een eigen huurappartement. Dankzij hulp van familie en van u kan dit huurappartement betaald worden. Hoewel uw echtgenote voor de oorlog in Nahr-el-Bared van 2007 werkte, werkt ze sindsdien niet meer. Aangezien u voldoende inkomsten had, was dat immers financieel niet nodig. Ook na uw vertrek uit Libanon anno 2013 ging ze niet uit werken, omdat ze voor de kinderen moet zorgen. Financieel was het vooralsnog niet nodig, omdat u onder meer bij uw vertrek naar Europa een bepaald bedrag achterliet. Verder blijkt dat uw familie toegang heeft tot het UNRWA-onderwijs en de medische zorg aangeboden door UNRWA. Hoewel de (materiële) hulp van UNRWA de laatste tijd (drastisch) werd ingeperkt – onder meer medicatie moet met eigen financiële middelen betaald worden omdat uw familie voor UNRWA ‘niet arm genoeg is’ –, erkende u dat het inperken van de hulp van UNRWA op u geen grote impact had en dat uw familie erin slaagde om bijvoorbeeld medicatie zelf te betalen (CGVS I, p. 2-11; CGVS II, p. 17).”” Verzoeker kan geen gebruik maken van huidige procedure om een “hoger beroep” in te stellen tegen voormeld arrest van de Raad.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, te weten een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.”

Verzoeker toont verder met zijn middelen niet aan in welke mate de artikelen 3, 8 en 13 EVRM geschonden zouden zijn.

Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de feitelijke en juridische motieven kent die aan de basis liggen van de betreden bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht. In de mate dat verzoeker die motieven inhoudelijk aanvecht en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat hij geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing en aldus niet aantoonde dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Hij toont verder niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen zijn belangen en de bestreden beslissing."

2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd, waar hieruit niet blijkt dat rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand. Verzoeker stelt te kampen met ernstige medische en psychische problemen die de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel problematisch maken in het licht van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt ook dat verweerder kennis had van zijn ernstige medische problemen.

Verweerder erkent in zijn nota dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in kennis was van verzoekers gezondheidsproblemen. Hij wijst erop dat hij met betrekking tot verzoekers gezondheidstoestand en de mogelijkheid van een terugkeer naar het land van herkomst op 19 december 2019 een advies heeft ingewonnen bij een arts-adviseur. Hij stelt dat de arts-adviseur vervolgens, na onderzoek van verzoekers gezondheidstoestand, op 20 december 2019 een advies uitbracht waarin zij vaststelt dat verzoeker kan reizen en de medische zorgen voor zijn gezondheidstoestand, zijnde opvolging en behandeling bij een longspecialist en een psychiater, een CPAP-toestel en verschillende vormen van gesprekstherapie om een PTSS te behandelen, beschikbaar zijn in Libanon, zoals dit volgens haar blijkt uit documenten van de (niet-publiek toegankelijke) MedCOI-databank. Verweerder wijst nog op een synthesesnota van 23 december 2019 zoals opgenomen in het administratief dossier en waaruit een belangenafweging blijkt conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wat verzoekers gezondheidstoestand betreft, wordt hierin verwezen naar voormeld medisch advies dat er *"geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst"*. Verweerder betoogt dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de feitelijke en juridische motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

2.3.2. De bestreden beslissing is een voor vernietiging vatbare maatregel die als eenzijdige rechtshandeling ook is onderworpen aan de verplichting tot formele motivering, opgelegd bij de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een *"afdoende"* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

2.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten concreet dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. In zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.762 oordeelde de Raad van State dat, zelfs in geval artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet op het eerste gezicht doet vermoeden dat verweerder een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel af te leveren, hiervan kan worden afgezien wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Artikel

74/13 van de Vreemdelingenwet strekt ertoe die grondrechten te bewaken en houdt impliciet doch zeker verband met hogere rechtsnormen. De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat steeds moet worden nageleefd bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Voor nationale rechters geldt, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, dat zij verplicht zijn om nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (cf. HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, § 48; HvJ 23 april 2009, C-378/07, *Angelidaki e.a.*, §§ 197 en 198; HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 tot C-403/01, *Pfeiffer*, § 114; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, § 8).

In die context moet worden gewezen op het volgende:

Het kader van rechtsbescherming tegen een terugkeer- of verwijderingsbeslissing, zoals deze die thans wordt aangevochten, wordt geschetst in artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn.

Volgens deze bepaling wordt aan de betrokken onderdaan van een derde land een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

Artikel 12, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn heeft betrekking op onder meer een terugkeerbesluit en luidt als volgt:

“Vorm

1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de lands-verdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.”

In het licht hiervan wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat de verplichting om een administratieve rechtshandeling afdoende te motiveren een wezenlijke vormvereiste is, bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, *Evropaiki Dynamiki*, § 122), en het uitvloeisel vormt van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M. t. Ierland*, § 88; HvJ 21 november 1991, C-269/90, *Technische Universität München*, § 14).

Eveneens volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht, en dit beginsel moet ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden geëerbiedigd wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten *Pb.C.* 14 december 2007, afl. 303; zie ook HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, §§ 44-46).

Zelfs in de hypothese dat ervan wordt uitgegaan dat de nationale norm die de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen letterlijke uitdrukkelijke motiveringsplicht in zich draagt, is de Raad van oordeel dat, om de volle werking van het Unierecht – in het bijzonder de doeltreffende rechtsbescherming van de derdelander tegen een bevel om het grondgebied te verlaten – te garanderen, de motieven die er blijk van geven dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand

van de betrokkene, in dat bevel moeten worden opgenomen. Het doel van de formele motiveringsplicht raakt bijgevolg aan de rechten van verdediging van de rechtsonderhorige.

2.3.4. In het geval van verzoeker staat het vast dat hij gezondheidsproblemen heeft die relevant zijn in het kader van het nemen van een terugkeerbesluit. Zo geeft verweerder zelf ook aan dat hij het op basis van de (medische) stukken zoals deze bij hem voorlagen nodig heeft geacht om, voorafgaand aan het nemen van het terugkeerbesluit, bij een arts-adviseur een advies in te winnen met betrekking tot verzoekers' gezondheidstoestand, dit om er zich van te verzekeren dat zijn gezondheidstoestand hem toelaat terug te keren naar het land van herkomst. Deze arts heeft vervolgens onderzocht of verzoeker kan reizen en of de medische zorgen voor zijn gezondheidsproblemen ook beschikbaar zijn in Libanon, hetgeen hij bevestigend heeft beantwoord. Hij heeft hierbij de nodige opzoeken verricht.

Omtrent verzoekers gezondheidsproblemen, en het onderzoek dat in dit verband heeft plaatsgevonden, kunnen geen motieven worden gelezen in de bestreden beslissing. Evenmin wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het bestaan van het advies van de arts-adviseur of de synthesenota in het administratief dossier die deze beoordeling veruiterlijken, laat staan dat deze stukken zouden zijn bijgevoegd. Op geen enkele manier werd verzoeker attent gemaakt op het feit dat er zich in het dossier een stuk zou bevinden waaruit de evaluatie met betrekking tot zijn gezondheidstoestand bleek.

2.3.5. Het verweer in de nota met opmerkingen dat verzoeker alle feitelijke motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht, kan geenszins worden bijgetreden, nu geenszins blijkt dat de motieven omtrent verzoekers gezondheidstoestand zoals deze blijken uit de synthesenota samen genomen met het advies van een arts-adviseur op enig ogenblik aan verzoeker ter kennis zijn gebracht.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande *“de rol van het administratief dossier”* dat *“sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.”* (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat *“bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”* Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld – , *“[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt”* (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: *“deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”* RvS 17 januari 1996, nr. 57.548).

De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – via een later procedurestuk zoals de nota of via de neerlegging van het administratief dossier –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, punten 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het falen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgesteld doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad). Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatie-arrest van 17 juni 2020 met nr. 247.821 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep.

Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen. In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én hij kent ook de motieven die hebben geleid tot het oordeel van de gemachtigde, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd. Ter zake kan alleen maar worden vastgesteld dat in casu geen sprake is van een dergelijke uitzondering. Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

2.3.6. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is aangetoond.

2.3.7. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS